

Overdenking in de dienst voor kerk en wijk, Capelle-Schollevaar, 30 oktober 2005, 16.00 uur

Thema: 'Stormen die over ons leven razen', naar aanleiding van Markus 4: 35-41

1. 'Kan het U niet schelen, dat wij eraan onderdoor gaan?'

Vindt u het niet onbegrijpelijk?! De discipelen van Jezus hebben precies gedaan wat Jezus zei. Een hele dag lang heeft Jezus vanuit een vissersbootje, als een soort preekstoel, de menigte op de wal toegesproken.

Water, dat geleidt het geluid goed, dus dan bereik je veel mensen. Maar aan het eind van de dag heeft Jezus gezegd: 'Willen jullie nu koers zetten naar de overkant?' En zo varen ze, verschillende schepen, het Meer van Galilea op. Ze zijn gehoorzaam aan Jezus' opdrachten. Ze doen precies wat Hij zegt. En Zelf gaat Hij slapen. Hij is moe, na die hele dag onderwijs. Natuurlijk, ze gunnen Hem die rust van harte. Wie niet?

Maar dan komt die storm. Mensen die er geweest zijn, kunnen je daarover vertellen, hoe het opeens kan spoken op dat meer. Over de heuvels ploft de storm op het water neer. Het is net een onverhoedse aanval. En binnen *no time* staan er metershoge golven.

Verschillende schepen met volledige bemanning, mensen die gehoorzaam zijn geweest aan Jezus, zijn in levensgevaar! En Jezus... Jezus ligt te slapen. Alsof er niets aan de hand is.

Proeft u de ergernis in die woorden, in vers 38? 'Meester, kan het U niet schelen dat we vergaan?!' Doet het U dan helemaal niets? Hoe kunt U gewoon rustig slapen, terwijl wij in nood zijn? Waarom laat U ons zomaar aantobben?

Herkent u het? En jij, heb jij het weleens meegemaakt? Je wilt Jezus volgen. Natuurlijk, dat is niet volmaakt, dat weet je ook wel. Maar toch, je doet je best. Je gaat naar de kerk, je hebt belijdenis gedaan, of je wilt dat gaan doen. Je zet je in voor anderen. Je probeert uit te komen voor je geloof. Dat gaat soms tegen jezelf in, en je merkt dat je het lang niet altijd gemakkelijk vindt om te geloven, en om Jezus te gehoorzamen. Maar je doet het, en je ziet ook mooie dingen. Je voelt een stukje bevestiging van God uit.

En dan, opeens, dan barst de storm los! Soms op één front. Op je werk gaat het helemaal mis. Of in je vriendenkring. Of in je huwelijk. Of met je gezondheid. Of wat dan ook. En het lijkt wel alsof een ongeluk nooit alleen komt. Want als je net begint een beetje een weg te zoeken om de ene tegenslag het hoofd te bieden, komt er, BAM!, het volgende overheen. En daarna nóg iets! En je roept het uit, in je gebed. 'Heer, ik kán niet meer! Ziet U dan niet wat mij overkomt?! Waar bent U nu?! U heeft toch gezien dat ik trouw U wilde volgen? U was er toch bij, toen ik mijn leven helemaal toewijdde aan U? En U heeft dat toch eerst ook bevestigd? En nu dan? Waar bent u, Here? Ik roep om hulp, maar het lijkt wel of U slaapt! Kan het U dan niet schelen dat ik verga, dat ik wegzink, steeds dieper en dieper? Of was het allemaal inbeelding van mij? Dat ik dácht dat u er was, en mij wilde leiden?'

Zo roep je het uit! Je schreeuwt naar God!

En in de kerk zeggen ze: 'Als je dicht bij God leeft, dan zal Hij je zegenen!' Maar je merkt er niets van!

Zegen?! Nou, dat is me een rijke zegen! Het is geen storm meer! Dit is een orkaan! Waarom laat de Vader die storm toe, daar, op dat meer? En waarom ligt de Zoon te slapen?

Waarom?

2. 'Hebben jullie nog maar zo weinig vertrouwen in Mij opgebouwd?'

Kijkt u mee, wat Jezus daar Zelf over zegt? Vers 39: 'Toen hij wakker geworden was, sprak hij de wind bestraffend toe en zei tegen het meer: "Zwijg! Wees stil!" De wind ging liggen en het meer kwam helemaal tot rust. Hij zei tegen hen: "Waarom hebben jullie zo weinig moed? Geloven jullie nog steeds niet?"' Eigenlijk staat het anders in de Griekse tekst: 'Waarom waren jullie zó bang? Hebben jullie nóg geen geloof?'

De eerste woorden van Jezus zijn een bevel, aan de wind en het water: 'Zwijg! Wees stil!' En het wordt stil! Meteen! De natuurelementen, die geschapen zijn door God Zelf, worden hier tot staan gebracht. Ze moeten buigen. Wie is dan Jezus? Wie is deze Meester? Het antwoord mag u zelf invullen: Hij doet wat alleen God Zelf kan. Hij is dus God!

Eerst spreekt Jezus de wind en de golven aan. En daarmee laat Hij zien, dat Hij erboven staat. Dat Hij hoger is. Dat Zijn macht sterker is dan die van de natuur. Dat Hij goddelijke kracht heeft. En dan wendt Jezus Zich, in de tweede plaats, tot Zijn leerlingen. 'Hoe konden jullie zó bang zijn! Geloven jullie nu nóg niet?'

Oftewel: Jezus gaat ervan uit, dat je als leerling van Hem groeit in je vertrouwen, in je geloof. En naarmate je geloof groeit, je vertrouwen, neemt de angst af. Want die twee staan tegenover elkaar: bangheid en geloof. Ja, de leerlingen krijgen hier wel de schrik van hun leven: 'Ze werden bevangen door grote schrik', staat er, 'en ze zeiden tegen elkaar: "Wie is Hij toch, dat zelfs de wind en het meer Hem gehoorzamen?"' Maar die schrik, die angst, dat is een andere angst. Dat is een diep en heilig ontzag. Opeens worden ze zich bewust wie ze aan boord hebben! Dat is God Zelf! De hoge, heilige God, in de gestalte van een Mens... En hoe meer je onder de indruk bent van die God, hoe minder angst je hebt voor alle stormen die over je leven razen. Hoe groter je verwachting van je Heer en Heiland, hoe minder je siddert voor de steeds hetere vuren waar je voor komt te staan.

Jezus keert hier de zaken eigenlijk helemaal om. Wij kunnen het soms uitroepen, net als de discipelen: 'Heer, we hebben toch gedaan wat we moesten doen? We zijn gehoorzaam geweest, en nu gebeurt er dit? Hoe kan dat? Meester, we vergaan! Kan U dat dan niks schelen? Zijn we voor niks aan U gehoorzaam geweest?'

En Jezus zegt: 'Juist als je Mij gehoorzaam bent geweest, hoef je toch niet bang te zijn? Als je nu weet dat Ik meega op je weg, dat Ik er ben, nota bene in je schip, waarom ben je dan bang? Waar is je vertrouwen in Mij?'

Wij denken soms dat we helemaal in ons recht staan, als we de hemel verwijten maken: 'Waar bent U nou, God? Ik ging toch met U op weg, en nu, waarom laat U me nu los? Waarom laat U mij zinken?'

Maar het ligt net omgekeerd! Als er één is die reden heeft om teleurgesteld te zijn, dan is dat God! 'Denk je nou echt, dat Ik je op pad stuur, om je vervolgens aan je lot over te laten? Mijn kind, wat heb je voor beeld van Mij? Geloof je nu nóg niet?'

Ja, er kunnen redenen zijn om écht bang te worden. Als je bij God vandaan loopt, als je bewust een andere weg kiest. De Bijbel kent nóg een verhaal over een schip in nood op zee, in dat geval de Middellandse Zee. Dat is het verhaal van de profeet Jona. Jona krijgt de opdracht om naar de grote stad Ninevé te gaan, en Gods oordeel aan te kondigen. Maar Jona heeft er geen zin in, en hij gaat precies de andere kant op, in een schip op weg naar Tarsis. Ook dan steekt er een storm op, en ook dan raakt het schip in de grootst mogelijke problemen. Maar dan luwt de storm pas, als Jona overboord gegooid is, in de hoge golven. Als je bij God vandaan loopt, en vervolgens komen de stormen over je leven, berg je dan maar! En toch, tóch is ook het verhaal van Jona een verhaal waarin God Zijn genade laat zien. Want áls Jona overboord gegooid is, in de kolkende zee, in de woedende golven, als de watermassa's over hem heen walsen, dan is er opeens die vis, die hem opslokt, en hem drie dagen later levend uitspuwt op het land. Jona krijgt een nieuwe kans. Een kans om nu wél gehoorzaam te zijn. Een kans om nu wél te luisteren naar Gods stem.

Jezus zegt: 'Volg Mij. Ga met Mij mee. Luister naar wat Ik je zeg. En als dan de stormen over je leven heen razen, wees dan niet bang. Verlies de moed niet, want Ik ben bij je, en Ik ben sterker dan wie of wat ook ter wereld.'

Vindt u dat niet een geweldige bemoediging? 'Je hoeft niet bang te zijn, al gaat de storm tekeer. Leg maar gewoon je hand, in die van onze Heer.'

3. God laat de stormen toe, en in die stormen laat Hij Zich kennen!

En toch, tóch kan die vraag je overvallen: 'Ja, maar waaróm dan? Het is heerlijk om te weten dat Jezus erbij is, en dat Hij me wil ondersteunen, maar waarom laat God die storm dan toe?'

Weet u waarom? Zonder de storm op dat meer hadden de leerlingen nooit deze ontdekking gedaan: dat ze niet zomaar een geweldige meester aan boord hadden, een begenadigd rabbi, maar de Zoon van God Zelf. Zonder de storm op het meer waren ze nooit tot dat intense ontzag gekomen, waar ze nu toe gekomen zijn. Pas in de storm ontdek je werkelijk wie God is.

Op een mooi dag in de herfst, waar we er zoveel van gehad hebben de laatste tijd, als het heerlijk rustig weer is, en een vreemd iemand zegt: 'Zal ik je een arm geven, of een hand?' dan hangt het er een beetje vanaf... als je een meisje bent en het is een leuke knul, die het zegt, nou ja, misschien. En als je ouder bent en niet meer zo stabiel loopt, dan vind je dat misschien ook nog wel wat. Maar de meesten van ons moeten er niet aan denken: alsjeblijft geen vreemden aan mijn lijf!

Maar het wordt een heel ander verhaal, als de orkaan Wilma in de buurt komt. U heeft ze misschien gezien op de tv, die verslaggevers, die zich nauwelijks meer staande konden houden. Als er dan iemand langskomt, ene boom van een kerel, die zegt: 'Wacht, ik geef je een hand!' dan ben je dolgelukkig. Want je weet maar al te goed: 'Ik red het niet alleen!'

Soms laat God de stormen toe in ons leven. Heel bewust. Want stormen zijn kansen. Kansen om God beter te leren kennen. Als de storm over je leven gaat, ontdek je wie Hij is. Zoals Job dat leerde. Job, nog zo iemand uit de Bijbel die wist wat stormen zijn. Job, die meer ellende had meegemaakt dan wie dan ook. En als Job dan al zijn vragen gesteld heeft aan God, als Hij het uitgeschreeuwd heeft, en als hij letterlijk in zak en as zit, dan staat er: 'Toen antwoordde God Job in een storm.'

Door de storm leren de discipelen Jezus werkelijk kennen. Door beproevingen en tegenslagen heen vormt God ons. Een potje van klei blijft van klei, als het op het aanrecht blijft staan. Het wordt pas aardewerk, of zelfs porcelein, als het door de vuurgloed van de oven heengaat. Pas dan kan het dienst doen, om anderen te drinken te geven.

Ik weet niet welke stormen er staan in uw levensboek. Ik weet wel dat de stormen ongelooflijk zwaar zijn geweest, bij velen, ook hier, onder ons. Bepaald niet iets om naar te verlangen.

Maar ik weet ook, dat u, juist als u weet wat storm is, dat u dan die echte handreiking kunt doen naar die ander, die er op dit moment doorheen gaat.

Misschien is deze dag voor u wel een stilte voor de storm. De storm die morgen kan beginnen. Of misschien zit u er al middenin. Maar als u Jezus volgt, als u Hem gehoorzamt, wees dan niet bang. In de nood leer je je vrienden kennen. In de storm leer je je Redder kennen. Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl